

Opettaja: Juha Rautio
Oppilas: Frank Krokfors
Päiväys: 30.1.2019
Tehtävänanto: Novelli

Hädässä oleva

Hän petasi sänkynsä ja käveli keittiöön, missä kiehautti vettä kahvia varten. Pöydän ääressä istuessaan, hän otti vastaan torstai aamua. Sälekaihtimia hiukan raottaessaan, hän näki sen verran, että taivas oli kirkastumassa. Tähän aikaan vuodesta aurinko nousisi vasta kolmen tunnin kuluttua. Hän oli suomalainen mies. Keittiötä valaisivat pienet listoihin asennetut keinovalot. Hetken aamutoimiaan suoritettuaan hän lähti ulos.

Toisen kupin kahvia kaupasta ostettuaan, hän nautti sitä ulkona puiston penkillä istuen. Muisti toi mieleen vihreistä laudoista tehdyt, valkoisiin teräsraameihin asennetut helsinkiläiset puiston penkit. Monia aamuja hän oli istunut sellaisella, vielä asuessaan Helsingissä. Ne olivat urbaani legenda. Oli eräs kuultu juttu, jonka teekkarit olivat sepittäneet. Se kertoi helsinkiläisistä puistonpenkeistä Espoossa. Kaupunki oli myöntänyt virastosta lupakirjan, jolla he olivat oikeutettuja lainaamaan yhtä penkkiä Espoossa järjestettävää valmistajaistilaisuutta varten. Teekkarit olivat kuuleman mukaisesti varastaneet Helsingistä tyylikkäitä vihreitä puiston penkkejä ja kuljettaneet niitä Espooseen. Porukka oli käyttänyt koko päivän tihutyötään varten, kuljettaakseen penkkejä pois Helsingistä, yksi kerrallaan. Sama lupakirja oli näytetty monta kertaa, ja sillä oli huijattu poliisia.

Mies haukkasi karjalanpiirakkaa, jonka oli ostanut kahvin kyytipojaksi. Kaupassa oli makeata ja suolaista varten pieni vitriini, mistä pihtejä käyttämällä sai esimerkiksi erikokoisia karjalanpiirakoita. Niitä oli sekä normaalin kokoisia, että pikkuriikkisiä. Pikkainen oli tänään ollut sopivampi vaihtoehto. Olihan hän syönyt pienen aamupalan kotonakin. Siinä hänen vierellään espoolaisella puiston penkillä oli reppu, joka oli pakattu matkaa varten. Istuessaan penkillä sanomalehden päällä, olivat penkit jäässä. Hän odotti autoa pian saapuvaksi.

Auto viipyi ja hän joutui istumaan penkillä monia aikoja odotellen. Aika kulki hiljaa, kuin ohitse, kunnes se alkoi joutua. Hän oli tottunut odottamiseen. Aikaa kului ja kului. Onnekseen mies oli kehittänyt aamutoimistaan kunnollisen rutiinin, rituaalin. Maapallo pyörähti sopivampaan asentoon ja aurinko alkoi paistaa voimakkaammin ja yhä voimakkaammin. Taivaanvalo valaisi,

kunnes jää sulii hänen ympäriltänsä ja ylle taipuvaan puuhun puhkesi silmut, mistä työntyi esiin vihreitä lehtiä. Ne värjäisivät puiden oksat niin kauniisti, jotta lentävät linnut laskeutuivat niille ja alkoivat laulaa ajan kuluksi, kunnes auto saapui.

- Anteeksi, että minulla kesti!
- Ei se mitään.

Ystävä näytti iloiselta, suorastaan säteili. Hänen omilta kulmiltaan oli myöskin karissut unisuus, joten mies heitti reippaasti reppunsa takapenkille, avasi etuoven ja istuutui kyytiin kuskin viereen.

- Miten menee?
- Tarpeeksi hyvin. Meidän pitää pysähtyä tankkaamaan. Tähdätään puoleen päivään, niin syötäisiin siinä samalla, vai mitä?
- OK.

Heidän suunnitelmanaan oli mennä päiväksi soutelemaan Saimaalle. Hän ei ollut käynyt siellä ennen. Kuitenkin ystävä oli kertonut saimaannorpista. Ne olivat selvinneet, vaikka olivat joutuneet 1970-luvulla todettu uhanalaisiksi. He muistelivat historiantunnilta oppimaansa, kuinka vihreä puolue oli tehnyt aseellisen vallankaappauksen Suomessa ja pakottanut kaiken päästöjä aiheuttavan pois käytöstä. Siitä oli seurannut kaaos. Ajanjaksoa kutsuttiin laakerinlehti-vallankumoukseksi. Autolla matkustaminen oli teknologian kehityttyä käynyt päästöttömäksi. Pakon edessä teknologian oli harpattava eteenpäin. Auton penkillä istuminen oli rentoa, kun auto kiiti tietä pitkin.

Puolen tunnin päästä he pysäköivät tien laitaan, sillä olivat sopineet kimppakyydistä. Kyytiin hyppäsivät kaksi matkustajaa lisää, mies ja nainen. Toinen oli kaunis, kuin luonnotar. Pitkät hiukset olivat sidottuna tyylikkäästi niskan kautta ja letitetty karjaleteille päälle ohimoita sivuten. Hiukset olivat ruskeat, joka kieli siitä, että henkilö vaikutti kivalta. Mieseläjä puolestaan oli tosi tavallisen oloinen. Hiukset olivat leikattu niskasta ja siistitty päälle niin, etteivät ne laskeutuneet ohimoita myöten. Ne pikemminkin kasvoivat ylöspäin, kuten ennen vanhaan tietäjälaitoksen valokuvissa. Se kieli vanhanaikaisuudesta. Ne olivat myös tumman ruskean sävyiset. Molemmilla oli yllään nahkatakki, joka kieli siitä, että he eivät halunneet lapsia.

Hän kuunteli heitä hiljaa ja katsoi eteensä tietä, joka kiiti taas heidän allaan. Samalla hän ihmetteli kuulemaansa siksi, että pariskunta keskusteli eroamisesta. Mietiskellen kuulemaansa, mies ajatteli, että olisi kaikista hirveintä jättää läheisensä ja lähteä kokonaan pois – eikä enää palata lainkaan, jottei kestänyt läheisiään... Karjalaisten legendojen mukaan ihminen ei saanut olla kovasydäminen. Se oli kuoleman synti. Sen vuoksi kuulemma Ahasverus eli Jerusalemin suutari

joutui kiertämään maailmaa maasta toiseen siksi, ettei suonut Jeesukselle eli Spuassalle hetkeä aikaansa: Kristus ei saanut hengähtää. Vaan mikäli pitäisi lähteä, kuten Jerusalemin Suutari, niin epätietoisuutta siitä, minne hän oli mennyt, olisi vaikeata käsitellä. Kuitenkin siitä jäisi jälki, mistä toipuminen veisi kauan aikaa. Epätietoisuus saattoi aiheuttaa ihmisessä syvän katumuksen tunteen. Ahaa, juttu takapenkillä eteni pisteeseen.

- Mielestäni Ahasveruksen ongelma ei ole siinä, ettei hän tunnusta Spuassaa, vaan siinä, että epätietoisuus Ahasveruksesta on vaikea paikka...

Naiseläjä nakkeli niskojaan selittäessään miehelle, vääntäessään rautalangasta suoraan, mitä ajatteli.

- Niin...

Mieseläjä kävi vaitonaiseksi ja keskustelu vaimeni. Sitä kaikkea oli kuunneltava hiljaa mielessään. Kaikki tietävät, kuinka Jeesukselle kävi, sillä hän kiersi talosta taloon. Ahasveruksesta jäi puolestaan pikemminkin epätietoisuus, joka synnytti katumuksen. Siksi ei pitäisi olla kova ihmisiä kohtaan.

- Lähtisitkö sinä Jerusalemin Suutarin perään?

Ystävä esitti kysymyksen. Hän mietti hetken ajatellen pyhää Juudasta.

- Ainakin näkisin maailmaa.
- He he!

Vielä kolmanteen kuppiin kahvia tarjoutui tilaisuus bensa-aseamalla. Mies haki sen ulos istuakseen hetken aikaa pysähdyspaikalla olevalla valkoisella penkillä. Taivaanvalo paistoi suoraan silmiin, joten hän joutui siristelemään silmiään. Hän oli pyytännyt muita menemään edeltä ruokalaan, selittäen olevansa perso kahville. Oikeasti mies piti arvossa hetken rauhaa.

Paljonko kello olikaan, pian pitäisi taas mennä istumaan muiden seuraan. Pariskunnan seura oli hieman kiusallista siksi, että he ilmeisesti suunnittelivat eroa, mutta olivat kuitenkin yhdessä matkustavaisia. On kaksi eri asiaa... Käsillä olevassa hetkessä piilevä ongelma... ei tarkoita, että... menkää te vain edeltä... älä kerro eilisestä... painajainen herätti... olinko minä pyörtynyt?...ei, minua... Aurinko meni pilveen, ja sitten se tummeni kokonaan. Kahvikuppi irtaantui kädestä ja mies vajosi tiedottomuuden tilaan, kuin transsiin tai syväuneen. Missä hän olikaan ollut ennen, kuin... sitten muisti palasi:

- Esitys alkaa minuutin päästä, jätä se kuppisi... meidän pitää mennä.
- OK, minä tulen, missä meidän paikkamme ovat?

Yleinen puheensorina vaimeni hiljaisuudeksi. Sali pimeni, kun valot himmentyivät. Permannon edessä olevassa syvennyksessä oleva orkesteri alkoi soittaa Wagnerin sinfoniaa. Parrasvalot hehkuivat ja esirippu nousi. Yleisö syventyi hiljaisuuteen, ja sitten kohahti, kun kahlekuningas suljettiin kahleisiin ja valettiin betonielementin sisään.

Esityksen jälkeen hän kävi kotiin päästyään ajoissa nukkumaan. Herätessään aikaisin aamulla, lähti hän aamupalalle ulos, ja joi päivän ensimmäisen kupillisen kahvia istuskellen espoolaisella puiston penkillä. Espoolaiset puiston penkit olivat hänen mielestään kivoja, vaikka ne olivatkin erilaisia, kuin helsinkiläiset vihreät puistonpenkit. Kulautettuaan kahvin, mies nousi penkiltä kävelläkseen Kivenlahden suuntaan, laivaa kohti, sillä halusi nähdä maanalaisen työmaan. Betoniset rakenteet muistuttivat edellisiltäisestä näytöksestä, missä pakoartisti oli suljettu kuution sisään. Mies mietti, miten jännittynyt oli ollut tuona hetkenä, näytöksen aikaan.

Hänelle oli todettu ylä-asteella käsien hikoileminen. Mies oli hikoillut illalla kovasti, seuratessaan kahlekuninkaan artistista pakoa. Siitä työmaata reunustavalta aidalta, missä hän parhaillaan roikkui - näkyi, kuinka metro-työmaa oli edennyt betonisten elementtien rakentumiseen. Muistaessaan betonielementin, hänen kätensä alkoivat taas valua hikeä, vieläkin muistellessaan kahlekuningasta. Roikkuessaan aidan harjalla työmaan reunamaalla, hänen hikinen otteensa lipesi, hän kaatui taaksepäin ja putosi soralle maahan... AAAUTTS!! Maassa lojunut teräksinen elementti lävisti hänen kehonsa, se oli kuin vaskinen pirtelö, mihin oli lisätty ekstra rautaa. Miehen suussa maistui metallinen sivumaku ja kivunsietokyky ylittyi sen pisteen, missä tuskaa pystyisi enää tuntemaan. Hän oli ollut niin shokissa, että pyörtyi.

Tajuttomuus palautti miehen eilisiin ja istuutuessaan taas näyttämösaliin, hän pidätteli hengitystään, kun kahlekuningas selvitteli kahleitaan kuution sisässä. Shokin keskeltä mies kuitenkin tajusi juuttuneensa johonkin, kuin olisi saanut kahleet maahan. Hän tunsu olevansa tervassa ihan, kuin lintu. Sielun siivet tuntuivat tahmaisilta... oliko se mahdollisesti öljyvuoto... ei... miksi ei pystynyt liikkumaan?... mies ei ollut lintu... ei myöskään enkeli... ei vielä...

Mies taisteli raudan makua vasten sekä ymmärsi yhtäkkiä, ja mieli kirkastui. Hänen taistellessaan metallista sivumakua vastaan, hän huusi sekä itki niin lujaa, kuin keuhkoista pääsi. Tietoisuus siitä, mitä pitää huutaa, sai äänihuulet muodostamaan sanan: APUA!!!

- Oletko sinä enkeli?

Hän toipui hiljaa. Aurinko paistoi taas. Ystävä oli tullut katsomaan, mikä kesti.

- Oletko kunnossa?

- Kyllä. Pyöräilin vain.

- Tule ottamaan ruokaa!

Hän nousi maasta ystävänsä avulla ja he menivät ruokailemaan. Ruuaksi hän halusi perunamuusia ja kyytipojaksi nakkeja. Mies piti ruskeasta kastikkeesta. Kaikki oli hyvää ruskean kastikkeen kanssa. Ruokapöydässä vallitsi hiljaisuus. Keskustelu ei urjennut.

- Olinpa niin kovin nälkäinen, että pyöräyin. Siitä on aikaa, kun söin viimeksi kunnolla.

Muut nyökkäsivät. Kimppakyytiläismies alkoi selittää ruoka-annoksissa piilevistä vaaroista, kuten lisätystä sokerista ja limppareihin lisätyistä väriaineista. Ne olivat mielenkiintoista kuunneltavaa. Kaikki söivät hitaasti ja olivat varttitunnin päästä lopettaneet ruokailun, sekä alkoivat olla valmiita lähtemään Saimaalle.